

конвенція про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню; в) Європейська конвенція про видачу правопорушників (1957 р.); г) Європейська конвенція про нагляд за умовно засудженими особами або умовно звільненими особами (1964 р.); ґ) Європейська конвенція про передачу провадження у кримінальних справах (1972 р.); д) Європейська конвенція про боротьбу з тероризмом; е) Конвенція про передачу засуджених осіб (1983 р.); є) Конвенція про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом; ж) Європейська хартія регіональних мов або меншин; з) Конвенція про захист прав та гідності людини у зв'язку з використанням досягнень біології та медицини та ін.

Країни, які є членами Організації Об'єднаних Націй, покладають на себе зобов'язання по втіленню основних положень підписаних ними міжнародних договорів з питань охорони та захисту прав людини. На них лягають зобов'язання щодо надання особам, які постраждали внаслідок порушення тих чи інших прав і свобод, цілого комплексу засобів по відновленню порушених прав. Згідно з Пактом про громадянські та політичні права, кожна держава - учасник Пакту зобов'язується забезпечити будь-кому ефективні засоби правового захисту. Питання засобів і механізмів захисту прав людини самостійно регулюються правовою системою кожної держави і обумовлені різними факторами: рівнем розвитку демократії, суспільного ладу, історичних традицій тощо.

Административная реформа, как составляющая модернизации страны

Патентна Н.С. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук - **Булик І.Л.**

Анотація: Розкрити сутність реформування системи державної служби в Україні, спрямованості діяльності органів виконавчої влади на розробку і впровадження нових правових основ, організаційних та процесуальних складових системи державної служби та заходів щодо вдосконалення кадрового забезпечення державного управління.

Спрямованість на здійснення в Україні адміністративної реформи повністю відповідає ідеям і державній практиці удосконалення державного управління в сучасному світі.

Всі держави і народи, які прагнуть зберегти або досягти гідного місця на магістральних шляхах розвитку сучасної цивілізації, а не залишитися або раптом опинитися на її узбіччі, змушені докладати різнобічних і різнопланових зусиль (інтелектуальних, політичних, організаційних, морально - вольових і т.д.) для удосконалення інститутів публічної влади [1; с.604].

У такому разі таке вдосконалення прямо пов'язане з реформуванням виконавчої влади, адже саме вона є найбільш важливою гілкою влади з суто практичної точки зору - з точки зору організації взаємин людини і держави, з точки зору організації державного управління у вузькому сенсі, з точки зору ролі в організації та забезпеченні благоустрою суспільних відносин і громадського порядку в цілому. Саме процес такого реформування і є, власне кажучи, адміністративною реформою. І стосується цей процес насамперед реформування державної служби, адже саме конкретні люди, які перебувають на державній службі уособлюють собою конкретну державу.

У першу чергу, залишається незадіяним промислово-індустріальний і науковий потенціал нашої країни. Українська держава має унікальне географічне розташування, що створює ідеальні умови для розміщення виробництв, орієнтованих як на ринки ЄС, так і країн євро-азійського регіону.

Україна є лідером по запасам чорнозему і має все необхідне для того, щоб вийти на позиції одного з аграрних лідерів сучасного світу. Але головне - потужний людський

капітал. Незважаючи на кризові процеси у вітчизняній освіті, ми все ще маємо розвинену систему підготовки професійних кадрів. Значний потенціал зберігає вітчизняна академічна та університетська наука. Є великий кадровий резерв освіченої та професійної трудової сили. Цей капітал створює реальні передумови для розвитку в нашій країні високоінтелектуальних виробництв та кластерів «економіки знань». В цих перевагах і потенціалі ми бачимо основу для стратегії розвитку до 2020 року і далі. І саме реалізація цього потенціалу розвитку дозволить вийти з кризового періоду в новій якості, з високим економічним статусом, з належним місцем у новому світовому поділом праці [3, С. 14-15].

Саме ефективний державний менеджмент або, іншими словами ефективна система державного управління, яка здатна адекватно відповісти на виклики історії і успішно вирішити завдання модернізації суспільства, є головною метою адміністративної реформи. Слід зазначити, що однією з характерних ознак суспільного розвитку останньої чверті століття для кількох десятків провідних країн світу стала реалізація масштабних і комплексних програм реформування системи державного управління на основі концептуальних положень теорії нового державного управління (New Public Management). Основними завданнями цих реформ стали підвищення здатності держави до прогресивного розвитку та ефективної реалізації політики, поліпшення здатності держави до виконання своїх функцій, підвищення якості надання публічних послуг, активне залучення громадськості до формування та реалізації державної політики, зміцнення довіри до влади з боку суспільства та приватного капіталу, зменшення державних витрат (принаймні на утримання державного апарату).

Мета реформування полягає у формуванні ефективної системи державного управління, яка надаватиме якісні публічні послуги громадянам на рівні, відповідному європейським стандартам, забезпечувати оптимальне використання публічних коштів та буде здатна вчасно і адекватно реагувати на соціально - економічні та зовнішньополітичні виклики [2].

Реформування державного управління включає: -визначення ролі, завдань, функцій, структури органів державного управління;

- Розподіл повноважень між виконавчою владою та органами місцевого самоврядування;

- Розвиток системи державної служби;

- Вироблення соціальних і гуманітарних аспектів управління;

- створення відповідної законодавчої та нормативно-правової бази.

Реформована система державного управління має стати близькою до потреб громадян, прозорою, побудованою на наукових принципах і ефективною.

Список використаної літератури:

1. Колобов Ю. Сучасні підходи до розуміння державної служби / Юрій Колобов // Вісник державної служби України. - 2012

2. Концепція адміністративної реформи в Україні від 1998 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.kds.org.ua/artide/kontseptsiyaadministrativnoi-reformi-v-ukraini>.

3. Адміністративна реформа в Україні: сучасний стан, проблеми та перспективи: [монографія] / за заг. ред. д-ра юр. наук, проф. Н.Р. Нижник, д-ра наук держ. упр. Н. Т. Гончарук. - Д.: Моноліт, 2009. - 384 с.

Основні напрями адміністративної реформи у Західній Європі та країнах Азії

Вайдалович О.Ф. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: старший викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ - **Жаріков О.Ю.**